

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XVII. Bonifacius ait Rufum esse honorandum propter apostolicam vicem, & ordinationes Episcoporum citra ejus conscientiam celebrari non posse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

oportet, adfuerit. Et in fine epistolæ: *Tua enim magis interest ut huic plurimum deferatur Ecclesia que tibi tantum honoris contulit ut pro te contra eos qui tibi tunc æmuli fuerant repugnaret.* Idem in epistola ad Episcopos in synodo apud Theſſalonicam congregandos: *Noverit Corinthii, Episcopus sibi licentiam potestatis liberæ minime tribuendam, si huic voluerit Ecclesia resistere quam sibi noverit profuisse; cui necesse est nos quoque, si quid tentare voluerit, obviare, qui præteritorum que illi per nos præstita sunt memores sumus, & illicitis semper usurpationibus obviamus.*

Ibid. pag. 92.

XV. Sufficerent ista quidem ad probandum Perigenis ordinationem in Ecclesia Corinthiensi convaluisse auctoritate Romani Pontificis. Sed tamen adhuc adferamus testimonium Socratis, qui de Perigenis ordinatione ita scribit: *Perigenes Ecclesie Patrensis designatus fuit Episcopus: quem, ubi populus illius urbis eum repudiaverat, Episcopus Romanus mandavit ut Episcopo Corinthi metropolis jam mortuo, in sede episcopali illius urbis collocaretur. Cui Ecclesie relinquo vite spatium præfuit.* Testatur istud ipsum & Ivo Carnotensis in præfatione Decreti, Socrate, ut opinor, auctore usus. *Perigenes, inquit, in Petris est ordinatus Episcopus. Sed quoniam civis ejus civitatis eum suscipere noluerunt, Romana civitatis Episcopus justit eum in throno æari in Corintho metropoli, defuncto ejus Episcopo; ei que, donec advixit, Ecclesie præfuit.* Extat sanè epistola Celestini Papæ ad Perigenem & ad alios quosdam partium illarum Episcopos, in qua ille primo loco nominatur. Præterea, cassata, uti supra diximus, constitutione Theodosij quæ relationem causarum dubiarum Illyrici ad Constantinopolitanum Episcopum fieri præcipiebat, nullum subreptiones Illyricianorum Episcoporum habuerunt effectum, adeoque conatus eorum adversus Perigenem debuit simul esse vanus & irritus.

Socrat. lib. 7. cap. 35.

Vide supra in Ad. dit. ad cap. 2. lib. 4.

Vide supra §. 4. hujus capituli.

XVI. Displicebat itaque Bonifacio Episcoporum Illyricianorum audentia, qui Concilia congregare præsumebant citra conscientiam Rufi. Nam Innocentius primus, cupiens Vicario suo Ruffo aliquam insignem prærogativam dare, ei ex apostolica sedis favore concefferat ut quoties causa aliqua eveniret quæ congregationem sacerdotum requireret, posset quos vellet Episcopos de quibuscunque Ecclesiis evocare, & cum eis controversias definire. Hæc tantum Innocentius. Sed quoniam non satis ad gloriam viri de sede apostolica bene meriti id esse arbitratus est Bonifacius, constituit ne liceret Episcopis Illyricianis convenire, id est, Concilia celebrare, citra conscientiam ejusdem Rufi. Vnde cum inaudivisset Episcopos illos synodum indixisse apud Corinthum pro retractanda causa Perigenis, commotus & exagitatus, ut ipse ait, propterea fuit, synodumque non aliter celebrari mandavit quam ex auctoritate Rufi, electionem verò judicium à Ruffo faciendam esse. Sanè quoniam servandus accusatori locus est, inquit, ne audentiam penitus incitare videamur, si quid ab eodem, postquam Episcopus nostris est auctoritatibus constitutus, contra disciplinam & propositum sacerdotij fertur admissum, coepiscopus noster Ruffus, cui ad vicem nostram cuncta committimus, cum ceteris fratribus quos ipse delegerit, negotium curabit audire, ad nostram relaturus omnia notionem quæcunque cognitioni ejus rerum curfus & ordo monstravit.

XVII. Postremum caput responſorum Bonifacij ad consulta Rufi respiciebat, ut diximus, personam ipsius Rufi, quatenus Romani Pontificis vices obtinebat, & jus ordinandorum Episcoporum per Illyricum. Istud colligitur ex epistola ejusdem Bonifacij ad Episcopos Illyricianos; in qua ait honorandum esse Ruffum propter apostolicam vicem, & ordinationes Episcoporum citra ejus conscientiam celebrari non posse. Illud etiam, quoniam auctoritas nostra commotione solita vacare non debet, hortamur, & repetito sapienter sermone præcipimus, ut in omnibus huic viro obedientiam dispositionibus commodetis. Nullus, ut frequenter diximus, alicujus ordinationem citra ejus conscientiam celebrare presumat, cui, ut supra dictum est, vice nostra cuncta committimus. Item in epistola ad Episcopos Theſſalos: *Episcopos per Illyricum citra conscientiam coepiscopi nostri Rufi nullus ordinare presumat.*

Ibid. lib. 7. cap. 72.

Ibid. lib. 7. cap. 73.

Ibid. lib. 7. cap. 74.

CAPVT XXV.

Synopsis.

I. Ruffus Theſſalonicensis Episcopus à Celestino quoque ornatus est Vicariatu sedis apostolice. Probat auctoritate Nicolai I. & ex ipso Celestino.

II. Referuntur ejus verba, qua sunt magni momenti, & aperiùs explicant Vicarij Theſſalonicensis auctoritatem quàm superiorum Pontificum epistola.

III. Declarat causas qua non sine Ruffi auctoritate & consensu agi poterant, nimirum ordinationes Episcoporum, celebrationes Conciliorum, & majorum causarum relationes ad sedem apostolicam.

IV. Moruo Ruffo, Anastasius ei in cathedra & in Vicariatu successit. Concilium indictum apud Theſſalonicam. Mandata Anastasio data à Sixto III.

V. Referuntur alius Sixti locus, ex quo perperam colligit Holstenius Vicariatum Theſſalonicensem non sedis sed persone privilegium fuisse.

VI. Disputatur an Romani Pontifices sic vices suas alicuiquam Episcopo tribuere potuerint ut eas auferrent Theſſalonicensi; & probatur istud non licuisse, variis argumentis.